

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobce: P. Ž.
IČO: X.
sídlem X.

proti

žalovanému: Český telekomunikační úřad
sídlem Sokolovská 58/219, 190 00 Praha

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2021, č. j.: ČTÚ-34 280/2021-603/II.,

takto:

- I. Rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu ze dne 1. 12. 2021, č. j.: ČTÚ-34 280/2021-603/II., **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaný **je povinen zaplatit** žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2021, č. j.: ČTÚ-34 280/2021-603/II., jímž žalovaný zamítl žalobcův rozklad a potvrdil

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, odboru pro východočeskou oblast (správní orgán prvního stupně) ze dne 9. 6. 2021, č. j. ČTÚ-454/2019-636/XIII. vyř. - MáM, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 118 odst. 14 písm. r) zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích, a přestupku podle § 24 odst. 7 písm. m) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele.

2. Žalobce se dopustil prvního přestupku tím, že v období od 23. 3. 2017 do 22. 12. 2018 nezpřístupnil způsobem umožňujícím dálkový přístup návrh smlouvy o poskytování služeb elektronických komunikací podle § 63 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. Touto smlouvou byla smlouva o poskytování bezdrátového připojení k síti internet a neobsahovala náležitosti podle § 63 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, případně byly tyto informace v rozporu se zákonem. Druhého přestupku se žalobce dopustil tím, že v období od 23. 3. 2017 do 7. 1. 2019 neuvedl na svých webových stránkách informaci o subjektu mimosoudního řešení spotřebitelských sporů včetně internetové adresy tohoto subjektu, čímž nesplnil informační povinnost podle § 14 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele.
3. Za oba přestupky udělil žalovaný žalobci pokutu ve výši 20 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

II. Řízení předcházející podané žalobě a napadené rozhodnutí

4. V řízení předcházejícím této žalobě již jednou správní orgán prvního stupně o žalobcově vině rozhodl, toto rozhodnutí však žalovaný zrušil. Původně správní orgán prvního stupně svým rozhodnutím ze dne 7. 3. 2019, č. j. ČTÚ-454/2019-636/IV. vyř. – KaJ, shledal žalobce vinným ze spáchání uvedených přestupků a uložil žalobci pokutu ve výši 40 000 Kč. Po žalobcově rozkladu žalovaný toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému projednání svým rozhodnutím ze dne 11. 12. 2020, č. j. ČTÚ-17 366/2019-603/II.
5. Po novém projednání shledal správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 9. 6. 2021, č. j. ČTÚ-454/2019-636/XIII. vyř. – MáM, žalobce vinným ze spáchání uvedených přestupků a uložil mu pokutu ve výši 20 000 Kč, jak je popsáno výše.
6. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, který žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. Žalovaný vycházel ze zjištěného skutkového stavu a úvah učiněných správním orgánem prvního stupně, tedy že žalobce v období od 23. 3. 2017 do 22. 12. 2018 nezpřístupnil způsobem umožňujícím dálkový přístup návrh smlouvy o poskytování služeb elektronických komunikací podle § 63 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, jelikož smlouva o poskytování bezdrátového připojení k síti internet neobsahovala následující informace o (nebo byly tyto informace v rozporu s § 63 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích):
 - 1) nabídce druhů servisních služeb a služeb zákaznické podpory, včetně způsobů, jakými lze tyto služby využívat [§ 63 odst. 1 písm. d) zákona o elektronických komunikacích];
 - 2) podmínkách pro obnovení a ukončení služby, včetně podmínek minimálního využívání služby, které musí být splněny, aby bylo možné využívat výhod z propagačních nabídek [§ 63 odst. 1 písm. h) zákona o elektronických komunikacích];
 - 3) tom, kde a v jakých lhůtách lze reklamaci uplatnit [§ 63 odst. 1 písm. i) zákona o elektronických komunikacích];

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

- 4) smluvní pokutě nebo jiných sankčních ustanoveních za nedodržení nebo porušení smluvních povinností ze strany podnikatele poskytujícího službu nebo zajišťujícího přístup k síti nebo ze strany účastníka [§ 63 odst. 1 písm. j) zákona o elektronických komunikacích]
 - 5) ujednání o náhradě škody a vrácení peněz, která budou použita v případě nedodržení úrovně kvality služby stanovené ve smlouvě nebo v případě přerušování poskytování služby nebo připojení [§ 63 odst. 1 písm. k) zákona o elektronických komunikacích],
 - 6) způsobu řešení sporů týkajících se předmětu smlouvy [§ 63 odst. 1 písm. l) zákona o elektronických komunikacích]
 - 7) způsobu vyrozumění účastníka o změně smluvních podmínek [§ 63 odst. 1 písm. m) zákona o elektronických komunikacích]
 - 8) druhých opatření, která může podnikatel přijmout v případě narušení bezpečnosti a integrity své sítě, bezpečnosti služby nebo při zjištění jejich ohrožení nebo zranitelnosti [§ 63 odst. 1 písm. n) zákona o elektronických komunikacích],
 - 9) ujednání o rozsahu možných jednostranných změn a způsobu jejich oznámení účastníkovi, včetně oznámení možnosti odstoupení od smlouvy [§ 63 odst. 1 písm. r) zákona o elektronických komunikacích].
7. Dále v období od 3. 3. 2018 do 22. 12. 2018 v bodě VI. odst. 2 smlouvy o poskytování bezdrátového připojení k síti internet uváděl žalobce protizákonně délku výpovědní doby [§ 63 odst. 1 písm. g) zákona o elektronických komunikacích] a dále v období od 22. 12. 2018 do 7. 1. 2019 neuvedl v návrhu smlouvy o poskytování služeb elektronických komunikací rozsah jednostranných změn podle § 63 odst. 1 písm. r) zákona o elektronických komunikacích.
8. Žalobce se rovněž dopustil přestupku podle § 24 odst. 7 písm. m) zákona o ochraně spotřebitele tím, že v období od 23. 3. 2017 do 7. 1. 2019 neuváděl na svých webových stránkách informaci o subjektu mimosoudního řešení spotřebitelských sporů včetně internetové adresy tohoto subjektu. Tím nesplnil informační povinnost podle § 14 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele.
9. Žalovaný se ztotožnil s právním posouzením učiněným správním orgánem prvního stupně ohledně porušení vyjmenovaných povinností a neshledal žádnou vadu ani ohledně uložení výše pokuty.

III. Žaloba

10. Žalobcovy výtky vůči napadenému rozhodnutí lze rozdělit do šesti žalobních bodů.
11. Předně je podle žalobce napadené rozhodnutí nesrozumitelné. Rozhodnutí je velmi dlouhé, ale není nijak srozumitelně členěné. To žalobci znemožňuje řádně se proti rozhodnutí bránit.
12. Ve druhém žalobním bodě namítá žalobce nenaplnění skutkové podstaty přestupku podle § 24 odst. 7 písm. m) zákona o ochraně spotřebitele (na webových stránkách neuvedl informaci o subjektu mimosoudního řešení spotřebitelských sporů). Žalobce podle svých slov sice porušil § 14 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, jelikož neposkytl informaci způsobem, jaký požaduje zákon, ale nenaplnil skutkovou podstatu přestupku. Ta totiž míří na ty případy, kdy informace není poskytnuta vůbec, ne na ty případy, kdy je informace Shodu s prvopisem potvrzuje X.

poskytnuta nesprávným způsobem. Žalobce na svých stránkách zpřístupnil obchodní podmínky, jejichž součástí byla tato informace, a proto splnil svou povinnost zveřejnit informaci o subjektu mimosoudního řešení spotřebitelských sporů.

13. Pod třetím žalobním bodem žalobce míní, že správní orgány neprokázaly, že by vytýkané neuvedení informace o subjektu mimosoudního řešení spotřebitelských sporů započalo dne 23. 3. 2017 a trvalo po celou dobu až do 7. 1. 2019.
14. Podle čtvrtého žalobního bodu odpovědnost za přestupky zanikla prekluzí. Části vytýkaného jednání se žalobce dopustil ještě před nabytím účinnosti přestupkového zákona č. 250/2016 Sb., proto zanikla žalobcova odpovědnost za tuto část jednání ještě podle staré právní úpravy již jeden rok od spáchání přestupku, tedy dříve, než bylo správní řízení zahájeno.
15. V pátém žalobním bodě se žalobce věnuje nesrozumitelnosti odůvodnění ohledně zavinění a neprokázání zavinění. Ve výroku napadeného rozhodnutí není uvedena forma zavinění. V odůvodnění je dále uvedeno, že žalobce spáchal přestupky ve formě nedbalosti, není však uvedeno, zda jde o nedbalost vědomou či nevědomou, a dále zavinění ani není prokázáno.
16. Šestý žalobní bod se týká rozhodnutí a odůvodnění uložené sankce. Žalobci byl uložen trest pokuty ve výši 20 000 Kč, ale v odůvodnění rozhodnutí se nachází úvahy o uložení pokuty ve výši 40 000 Kč i 20 000 Kč. Rozhodnutí je proto zmatečné a nesrozumitelné, jelikož výrok neodpovídá odůvodnění a není jasné, jakou výši pokuty žalovaný přezkoumával.
17. Ve zbývajících přibližně dvou třetinách žaloby se žalobce obsáhle věnuje zdůvodnění svého nesouhlasu se zveřejněním rozsudku obsahujícího osobní údaje žalobce a jeho právního zástupce na webových stránkách Nejvyššího správního soudu. Žalobce výslovně konstatuje, že tato část žaloby není žalobní ani kasační námitkou, ale pouze upozorněním pro Nejvyšší správní soud.

IV. Vyjádření žalovaného

18. Podle žalovaného je žalobcova námitka ohledně nesrozumitelnosti rozhodnutí zcela obecná a není zřejmé, které konkrétní části žalovaných rozhodnutí považuje za nesrozumitelné. Délka správních rozhodnutí není nijak extrémní.
19. Žalobcova polemika interpretace § 24 odst. 7 písm. m) zákona o ochraně spotřebitele (neuvedení informace o subjektu mimosoudního řešení spotřebitelských sporů) odporuje smyslu zákona a nemá oporu v jazykovém ani žádném jiném výkladu. Ustanovení § 24 odst. 7 písm. m) zákona o ochraně spotřebitele postihuje nepředání informací „podle § 14“, tzn. tak, jak § 14 předepisuje (včetně předepsaného způsobu předání).
20. K námitce ohledně neprokázání skutkového stavu, tedy neprokázání, že by vytýkané jednání trvalo od 23. 3. 2017 do 30. 6. 2017, žalovaný odkázal na vydaná rozhodnutí, v nichž jsou vysvětleny úvahy, z nichž žalovaný při posouzení věci vycházel.
21. S námitkou prekluze nelze souhlasit. Žalobcovo jednání je trvajícím přestupkem, který je tvořen jedním skutkem. Ten trval až do 7. 1. 2019, k promlčení tak nedošlo.
22. Žalovaný nesouhlasí ani s námitkou ohledně zavinění žalobce. Jelikož je žalobce podnikající fyzickou osobou, je u něj dána objektivní odpovědnost. Forma zavinění se uvádí do výroku pouze v případě fyzické osoby, nikoliv podnikající fyzické osoby.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

23. Žalobcová námitka týkající se nesouladu mezi výší pokuty ve výroku a v odůvodnění vychází ze žalobcovy nepochopení odůvodnění. Část odůvodnění týkající se pokuty ve výši 40 000 Kč rekapituluje předchozí průběh správního řízení, kde byla tato pokuta uložena.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

24. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť žalobkyně i žalovaný vyslovili s tímto postupem souhlas a soud ani neprováděl dokazování podle § 77 odst. 1 s. ř. s.
25. Žaloba je důvodná pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů ohledně posouzení, zda žalobce neuváděl na svých internetových stránkách informaci o mimosoudním řešení spotřebitelských sporů již od 23. 3. 2017.
26. Soud neshledává důvodnou první žalobní námitku, že by napadená rozhodnutí měla být nesrozumitelná. Žalobce má sice pravdu, že rozhodnutí nejsou nijak přehledně členěna do jednotlivých částí, to však nestačí k prohlášení nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro jejich nesrozumitelnost. To by bylo možné až v případě, že by soud nebyl schopen pro tuto nesrozumitelnost přezkoumat napadená rozhodnutí. Takový případ však nenastal.
27. Soud se nezabývá žalobcovými polemikami ohledně zveřejňování rozsudků s osobními údaji některých žalobců a právních zástupců na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu. Jednak se tyto úvahy mýlí s předmětem řízení a jednak o nich sám žalobce prohlásil, že nejsou žalobní námitkou (bod 60. žaloby).

V.a Nenaplnění skutkové podstaty přestupku podle § 24 odst. 7 písm. m) zákona o ochraně spotřebitele a neprokázání doby trvání protiprávního jednání

28. Žalobce ve druhém žalobním bodě vyjádřil názor, že nespáchal přestupek podle § 24 odst. 7 písm. m) zákona o ochraně spotřebitele (tedy že na webových stránkách neuvedl informaci o subjektu mimosoudního řešení spotřebitelských sporů), neboť tuto informaci uvedl ve všeobecných obchodních podmínkách, které danou informaci o mimosoudním řešení sporů obsahovaly a které byly zveřejněny na webových stránkách.
29. S žalobcovým názorem nelze souhlasit, a to již jen na základě jazykového výkladu § 14 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Přestupku podle § 24 odst. 7 písm. m) zákona o ochraně spotřebitele (ve znění účinném do 30. 6. 2017) se dopustí prodávající tím, že neposkytne spotřebiteli informace podle § 14 nebo čl. 14 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 524/2013. Podle § 14 odst. 1 „[p]rodávající informuje spotřebitele jasným, srozumitelným a snadno dostupným způsobem o subjektu mimosoudního řešení spotřebitelských sporů, který je pro daný typ nabízeného, prodáváného, poskytovaného nebo zprostředkovaného výrobku nebo služby věcně příslušný. Informace musí zahrnovat též internetovou adresu tohoto subjektu. Jestliže prodávající provozuje internetové stránky, uvede tyto informace i na těchto internetových stránkách. Pokud smlouva uzavřená mezi prodávajícím a spotřebitelem odkazuje na obchodní podmínky, uvede informace podle věty první a druhé rovněž v těchto obchodních podmínkách“.
30. Toto ustanovení tak míří na tři situace. Zaprvé je prodávající obecně povinen informovat spotřebitele o subjektu mimosoudního řešení spotřebitelských sporů. Zadruhé je prodávající

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

povinen navíc zveřejnit tuto informaci i na internetových stránkách, pokud je prodávající provozuje. A za třetí zákon od internetových stránek odlišuje další informační povinnost – uvedení informace v obchodních podmínkách. Zákon zde jasně odlišuje mezi uvedením informace na internetových stránkách na jedné straně a uvedením informace v obchodních podmínkách [viz slova „*uvede informace (...) rovněž*“]. Povinnosti tak nelze dostat pouze tím, že internetové stránky obsahují odkaz na obchodní podmínky, v nichž se informace nachází, informace musí být zveřejněna přímo na internetových stránkách.

31. Zákon zároveň akcentuje i způsob, jakým má prodávající tyto informace spotřebitelům sdělovat. Zákon upravuje podmínky podnikání významné pro ochranu spotřebitele nejen tím, že stanoví povinnosti chránící spotřebitele, ale stanoví i způsob, jakým mají být tyto povinnosti plněny, aby byli spotřebitelé chráněni řádně. Povinnosti informovat spotřebitele o subjektu mimosoudního řešení spotřebitelských sporů nelze dostat libovolným způsobem, ale způsobem, který zákon stanoví. Jedině tak je řádně a úplně zajištěn účel informační povinnosti – jasné, srozumitelné a snadno dostupné informování spotřebitele vedoucí k jeho ochraně.
32. Dále ve třetím žalobním bodě žalobce namítal, že správní orgány neprokázaly, že by žalobce neuváděl na svých stránkách informaci o mimosoudním řešení sporů v období od 23. 3. 2017 do 7. 1. 2019. Prvostupňový orgán se věnuje odůvodnění spáchání tohoto přestupku na str. 34 až 35 svého odůvodnění. Podle prvostupňového orgánu plyne z printscreenů webových stránek žalobce ze dne 7. 1. 2019, že informace o mimosoudním řešení sporů se na webových stránkách nenacházela. Tyto printscreeny jsou součástí správního spisu a tato informace z nich skutečně plyne. Zároveň správní orgán prvního stupně uvádí, že „*má za nesporné, že informaci o mimosoudním řešení sporů obviněný uvedl ve Všeobecných obchodních podmínkách, které se na webových stránkách objevily až po 22. 12. 2018*“.
33. Poté správní orgán prvního stupně uvedl, že na základě těchto dvou podkladů „*je nesporné, že obviněný provozuje svoje internetové stránky, a přesto v období od 23.3.2017 do 7.1.2019 neuvedl na webových stránkách <https://www.orelsoft.cz/> informaci o subjektu mimosoudního řešení spotřebitelských sporů*“. Soud zde však musí dát za pravdu žalobci, že v odůvodnění tohoto rozhodnutí vůbec není prokázáno, že by informace o mimosoudním řešení sporů chyběla na webových stránkách žalobce již dne 23. 3. 2017 a chyběla tam po celou dobu až do 7. 1. 2019. Sám žalobce sice tvrdí ve svém vyjádření ze dne 21. 1. 2019, že informace o mimosoudním řešení sporů byla uvedena ve všeobecných obchodních podmínkách, ale i tak je povinností správního orgánu prokázat, že se tato informace nenacházela na webových stránkách již od 23. 3. 2017, neboť žalobce byl uznán vinným ze spáchání trvajícího deliktu právě od tohoto dne. Tuto důkazní povinnost nemůže správní orgán odbýt slovy, že je nějaká skutečnost nesporná. Tato skutečnost musí vyplývat z podkladu, který je součástí správního spisu. Jedině tak je soud schopen tento závěr náležitě přezkoumat.
34. Jelikož odůvodnění neobsahuje úvahy, ze kterých vyplývá, že žalobce neuváděl na svých webových stránkách informaci o mimosoudním řešení sporů již od 23. 3. 2017, není soud schopen tento závěr přezkoumat na základě nedostatku důvodů. Soud tak považuje v této části rozhodnutí prvostupňového orgánu za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., což je důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí bez jednání rozsudkem.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

V.b Promlčení odpovědnosti za přestupek

35. Podle žalobcova názoru vyjádřeného ve čtvrtém žalobním bodě zanikla žalobcova odpovědnost za část jednání, kterého se dopustil před 1. 7. 2017, kdy nabyl účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Žalobce tedy měl právo zůstat nepostižen za trvání jednání v období od 23. 3. 2017 do 30. 6. 2017, neboť na toto jednání se vztahovala úprava promlčení obsažená ve starém zákoně o přestupcích, podle kterého odpovědnost za přestupek zanikala rok od jeho spáchání. Zároveň žalobce odkázal na judikaturu Ústavního soudu, podle níž nelze vztáhnout novou úpravu promlčení retrospektivně (nález ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19 a ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/20).
36. Tento žalobní bod není důvodný. Žalobcova odpovědnost za spáchané přestupky není promlčena.
37. Ústavní soud svými nálezy, na které žalobce odkazuje, zrušil § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, protože toto ustanovení ve větě první mj. vylučovalo aplikaci lhůt pro zánik odpovědnosti za přestupek podle staršího přestupkového zákona (zákon č. 200/1990 Sb., zákon o přestupcích) na přestupky spáchané za účinnosti tohoto staršího zákona; zároveň toto ustanovení stanovilo, že odpovědnost za přestupek nezanikne dříve, než by uplynula lhůta podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky.
38. V žalobcově případě však lze shledat podstatný rozdíl – žalobce se dopustil dvou trvajících přestupků (§ 8 zákona o odpovědnosti za přestupky). Jednání zakládající odpovědnost za trvalý přestupek je ukončeno buď ukončením protiprávního stavu, nebo obviněním z přestupku (k tomuto závěru dospěl Nejvyšší správní soud již za účinnosti zákona č. 200/1990 Sb., zákon o přestupcích, viz rozsudek NSS ze dne 15. 6. 2011, č. j. 9 As 101/2010-101). Trvalý přestupek je zároveň tvořen jedním jednáním (rozsudek NSS ze dne 22. 2. 2005, č. j. 5 A 164/2002-44, č. 832/2006 Sb. NSS), odpovědnost za tento trvalý delikt nelze dělit. Žalobce své jedno trvalé jednání dokončil až za účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky, a proto se na tento přestupek aplikuje pouze zákon o odpovědnosti za přestupky, a nikoliv zákon dřívější (§ 2 odst. 2 a 3 zákona o odpovědnosti za přestupky).
39. Promlčení odpovědnosti za trvalý přestupek je upraveno v § 31 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, podle něhož promlčecí doba počíná běžet u trvalého přestupku dnem následujícím po dni, kdy došlo k odstranění protiprávního stavu; rozhodující pro počátek běhu této doby je však i obvinění z přestupku, viz výše. Zároveň tato doba činí 3 roky podle § 30 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť za přestupek podle § 118 odst. 14 písm. r) zákona o elektronických komunikacích lze uložit pokutu do 15 000 000 Kč [§ 118 odst. 23 písm. b) zákona o elektronických komunikacích] a za přestupek podle § 24 odst. 7 písm. m) zákona o ochraně spotřebitele lze udělit pokutu do 1 000 000 Kč [§ 24 odst. 14 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele]. Správní orgán sdělil žalobci obvinění ze spáchání dvou trvajících přestupků dne 7. 1. 2019 a uznal žalobce vinným dne 7. 3. 2019, čímž se přerušila promlčecí doba a začala běžet nová [§ 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky], poté uznal správní orgán žalobce vinným dne 9. 6. 2021. Promlčecí doba tak neuplynula.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

V.c Uvedení formy zavinění ve výroku a odůvodnění rozhodnutí a prokázání zavinění

40. V pátém žalobním bodě žalobce vyjádřil několik dílčích námitek vůči správním rozhodnutím ohledně formy zavinění. Důvodná není ani jedna z těchto dílčích námitek.
41. Soud nesouhlasí, že by prvostupňové rozhodnutí mělo být nezákonné pro absenci údaje o formě zavinění ve výroku rozhodnutí. Tuto náležitost v žalobcově případě výrok uvádět nemusí, protože § 93 odst. 1 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky stanoví, že výrok rozhodnutí o přestupku má obsahovat formu zavinění u obviněného, který je fyzickou osobou. Zákon však rozlišuje mezi fyzickou osobou (§ 13 až 19) a podnikající fyzickou osobou (§ 22 až 23). Žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku jako podnikající fyzická osoba (spáchal přestupek nedodržením povinností na svých internetových stránkách, kde nabízel služby spotřebitelům), a proto ve výroku rozhodnutí nemusí být uvedena forma zavinění.
42. Odpovědnost podnikající fyzické osoby za přestupek je odpovědností objektivní (rozsudek NSS ze dne 25. 1. 2017, č. j. 6 As 131/2016-25, nebo rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2013, č. j. 9 Afs 18/2012-34), takže není povinností správních orgánů zjišťovat a posuzovat subjektivní stránku věci (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 6. 2016, č. j. 11 A 86/2014-82). Jsou tak nedůvodné výtky žalobce, že správní orgány nerozlišily formu nedbalosti a že správní orgány neprokázaly žalobcovo zavinění. Je proto i nedůvodný žalobcův odkaz na rozsudek NSS ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016 – 37, kde NSS vyslovil názor, že výrok rozhodnutí o přestupku musí obsahovat údaj o formě zavinění a odůvodnění tohoto rozhodnutí musí následně obsahovat formu nedbalosti. Ani jedna z těchto povinností v právě řešeném případě na správní orgány nedopadá.
43. Žalobce má sice pravdu, že správní orgán prvního stupně uvedl, že se žalobce přestupků dopustil ve formě nedbalosti, ale to neznamená, že žalobcovo jednání nebylo posouzeno jako jednání podnikající fyzické osoby na základě objektivní odpovědnosti. Žalobce zde pouze překrucuje úvahy správních orgánů. Úvahy prvostupňového orgánu o nedbalostním zavinění jsou uvedeny v rámci rozhodování o výši trestu za spáchané přestupky. Dokonce je žalobcovo nedbalostní zavinění posouzeno jako polehčující okolnost, tedy ve prospěch žalobce.

V.d Rozpor výroku a odůvodnění ohledně výše pokuty

44. V šestém žalobním bodě žalobce vytýká napadeným rozhodnutím rozpor mezi výrokem a odůvodněním, neboť výrokem byla žalobci uložena pokuta ve výši 20 000 Kč, ale odůvodnění hovoří o pokutě ve výši 40 000 Kč.
45. Tato námitka rovněž není důvodná, neboť žalobce pouze vytrhává z kontextu části napadených rozhodnutí. Prvostupňový orgán uložil žalobci pokutu ve výši 20 000 Kč, jejíž výši odůvodňuje na str. 35 až 39 svého rozhodnutí. V odůvodnění sice hovoří o pokutě ve výši 40 000 Kč (str. 3 a 9), ale zjevně v části, která pouze rekapituluje předchozí průběh řízení, v němž byla žalobci uložena pokuta ve výši 40 000 Kč (rozhodnutím ze dne 7. 3. 2019, č. j. ČTÚ-454/2019-636/IV. vyř. – KaJ). Stejně tak je tomu ve druhostupňovém rozhodnutí. V něm se sice rovněž hovoří o pokutě ve výši 40 000 Kč, ale opět pouze v části rekapitulující předchozí průběh řízení (str. 2 a 10).
46. Výrok rozhodnutí tak není v rozporu s jeho odůvodněním.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

47. Soud závěrem shrnuje, že shledal rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nepřezkoumatelným, co se týče posouzení otázky, zda žalobce neuváděl na svých internetových stránkách informaci o mimosoudním řešení spotřebitelských sporů již od 23. 3. 2017 po celou dobu až do 7. 1. 2019.
48. Soud na druhou stranu nepřisvědčil žádné další žalobcově námitce. Konkrétně soud shledal napadená rozhodnutí obecně srozumitelnými a nespátroval rozpor mezi jejich odůvodněním a výrokem.
49. Dále nelze žalobci přisvědčit, že by stačilo uvádět informaci o mimosoudním řešení sporů jen ve všeobecných obchodních podmínkách. Tato informace musí být zveřejněna přímo na internetových stránkách, aby byla pro spotřebitele snadno dostupná. Žalobcova odpovědnost za spáchané přestupky zároveň není promlčena, protože se žalobce dopustil trvajících přestupků, jehož promlčení začíná běžet až od ukončení protiprávního stavu nebo od sdělení obvinění. Správní orgány rovněž nepochybily, když se blíže nezabývaly zaviněním žalobce. Žalobce totiž spáchal přestupky jako podnikající fyzická osoba, u níž se zavinění nezkoumá, neboť za přestupky odpovídá objektivně.
50. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů účastník, který měl ve věci úspěch. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto má proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, jež sestávají ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a z nákladů zastoupení advokátem. Jejich výši soud určil v souladu s vyhláškou Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Tyto náklady jsou tvořeny odměnou za dva úkony právní služby po 3 100 Kč: převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby, [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d)], a paušální náhradou hotových výdajů 300 Kč za každý z těchto úkonů (§ 13 odst. 4). K této částce je připočtena daň z přidané hodnoty ve výši 1 428 Kč, neboť právní zástupce žalobce prokázal, že je plátcem této daně. Celkové náklady řízení tak činí 11 228 Kč.
51. Žalobce v průběhu řízení oznámil soudu (č. l. 57), že již není právně zastoupen. Výše popsané účelně vynaložené náklady právního zastoupení však vznikly ještě v době, kdy žalobce byl zastoupen advokátem. Platebním místem nákladů řízení však již není žalobcův právní zástupce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. dubna 2024

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.